

LBRIS

We know
books

L.J. CLAREN

Silversmith

FĂURITORUL DESTINULUI

Traducere din limba engleză
ELENA MACOVICIUC

LITERA
București

Capitolul 1

Încă doi pași. Încă doi săteni în fața mea. Odată ce aveau să termine, era rândul meu să negociez cu ce aveam, adică nu prea mult.

Momentan, aveam de ales între asta și înfometare.

M-am concentrat pe respirație, deși durerea provocată de lipsa mâncării îmi încetoșase vederea. Nori involburați mi-au evadat de pe buze și fiecare respirație îmi tremura odată cu restul trupului.

Oamenii înaintau pe drumul din pietriș, înfruntând rafalele de ninsoare sub cerul amenințător de cenușiu. Vârfurile degetelor mele – chiar și în mănușile de lână – erau pe punctul de a-și pierde sensibilitatea. Am înghițit cu noduri. Era deja începutul după-amiezii și nu avea să se încălzească mai mult decât în acel moment.

La începutul iernii, în Warrich, puteai să mori dacă nu aveai grijă. Numai cei mai îndrăzneți călători se aventurau în regiunea cea mai nordică din Nyrida. Și dacă putea, sălbăticia înțepătoare nu cruța pe nimeni. Așezările erau mici și răzlețe. Îmi luase patru ore să ajung acolo de la casa mea din pădure.

– Următorul!

Persoana din spatele meu m-a împins în coaste. Am icnit și aproape că am căzut. Mă dureau genunchii din cauza efortului și a oboselii. Și trebuia să fac față și drumului pe jos până acasă după toate astea.

Mi-am scos degetele înghețate din buzunare și i-am arătat proprietarului tarabei două monede mici, apoi mi-am dres vocea.

– Pâine, vă rog! De oricare aveți.

Bărbatul era de vârstă mijlocie, avea nasul încovoiat și părul castaniu presărat cu fire argintii. S-a uitat la bani și a pufnit.

– Pâinea e trei monede.

Mi s-a strâns stomacul.

– Vă rog! Panica mi-a cuprins inima și mi-a făcut pulsul să bată mai tare decât putea să suporte trupul meu. Asta e tot ce am. Trebuie să aveți ceva. O să mă întorc. O să muncesc pentru ea!

Proprietarul tarabei s-a uitat la mine și m-a fixat cu o privire lascivă pe care și-a plimbat-o peste fața mea, peste buze și peste o porțiune mică de gât ce era expusă. Un zâmbet straniu i-a strămbat gura.

– Dacă stau să mă gândesc mai bine, aș putea să iau în considerare și alte forme de plată.

– Cum ar fi?

Mi s-a uscat gâtul. În timp ce teama îmi ardea în piept, stomacul protesta de foame cu aceeași forță. Dacă putea să ceară altă formă de plată în mijlocul pieței, nu avea cum să fie ceva așa de îngrozitor.

A rânjit și m-a analizat din cap până-n picioare. Nu purtam nimic elegant – o bluză gri din in, cea mai groasă lenjerie și pantaloni, fiind îmbrăcată cu toate hainele pe care le-am putut găsi. Ghețele mele uzate erau închise strâns și șalul verde era gros, dar uzat.

Mi s-a întors stomacul pe dos când s-a aplecat în față, ca să nu mai audă nimeni, și a șuierat:

– Va trebui să-ți folosești buzele alea roz apetisante.

Am făcut un pas în spate și mi-am strâns șalul în jurul trupului care-mi tremura.

– Eu... Nu, m-am bălbăit, îngrozită pentru că, din disperare, am ezitat chiar și pentru o clipă.

Dar aproape că rămăsesem fără mâncare. Mai aveam pentru o săptămână, poate chiar mai puțin.

Nu aveam de ales, trebuia să tai ultimele două găini, pe Daisy și Penny – și nu mai ucisesem niciodată. În ultimele săptămâni, nu mai făcuseră ouă, lăsându-mă să mănânc doar ciorbă de legume. Și după ce aveam să le tai...

Am înghițit cu noduri și m-am uitat în jur, prin piața mică, după ceva ce îmi puteam permite.

Mama ar fi știut ce să facă.

Dar trecuseră opt săptămâni de când mă lăsase singură acolo, fără nicio explicație. M-am întrebat din nou unde se dusesse, cu mai puțină îngrijorare decât ar fi trebuit s-o fac. Gândul că poate îngheța până la moarte, pierdută în mijlocul sălbăticiei, ar fi trebuit să mă îngrozească. Ar fi trebuit să-mi doresc să o văd din nou, dar nu era așa. Nu, durerea provocată de foame era mai puternică. Tânjeam doar după mâncarea și băutura pe care ea știa cum să le găsească.

Frânturile de speranță că mama avea să se întoarcă mă ajutaseră să supraviețuiesc în ultimele opt săptămâni. Era puțin probabil, pentru că alesese să mă părăsească, dar încă speram că avea să se întoarcă în casa pe care o cunoștea și o iubea de atâta vreme. Chiar dacă bunăstarea ficei sale nu era suficientă pentru a o motiva.

Un material de un roșu aprins s-a legănat în vânt, la câteva tarabe distanță. Aerul din plămâni mi-a dispărut și o transpirație de gheață mi-a acoperit ceafa. Dezorientată, mi-am înfipt picioarele în pietriș și am încercat să nu mă clatin. Culoarea îmi aducea aminte de ei... De descoperirea care încă îmi bântuia visele.

De câteva luni încoace, mă trezeam în fiecare dimineață cu transpirații reci. Și aveam întotdeauna același coșmar sângeros și înfricoșător, care mă aducea în starea aceea.

Doar că nu mai eram adormită. Eram brutal de trează și înghețam. Se părea că nu scăpam de coșmaruri nici când eram conștientă. Am clipit o dată, de două ori, înăbușindu-mi impulsul de a urla așa cum am făcutem atunci. Dar m-am abținut și mi-am forțat lacrimile să dispară, ca să-mi limpezesc vederea și să alung amintirea. Atâta roșu!

Dar îmi era greu să scap de acele amintiri coplesitoare când nu aveam mare lucru cu care să umplu golul. Zilele acelea, sângele era singurul lucru pe care mi-l aminteam.

– Mișcă!

Un trup mult mai mare decât al meu m-a lovit din nou în spate, îngenunchindu-mă. Pietrele ascuțite mi-au sfâșiat pantalonii și lâna

subțire a mânușilor. Fusesem prea prinsă în gândurile mele ca să-l văd pe atacator. Nu că ar fi contat. Nu aveam pic de forță sau abilitatea de a mă apăra, iar persoana aceea deja se îndepărtase.

M-am ridicat și m-am uitat în jur. Clădirile dărăpănate se zguduiau din cauza rafalelor de vânt puternice, dovadă a lipsei de resurse a satului. Pe tarabele din piață erau afișate prețurile mărfurilor și nimic nu costa mai puțin de trei sau patru monede. Niciunul dintre proprietari nu părea mai binevoitor decât cel care ceruse *alte* forme de plată, așa că m-am resemnat cu gândul că aveam să mă întorc acasă.

Dacă reușeam să ajung înainte de lăsarea întunericului, măcar nu aveam să mor în acea zi.

„Dar o să mori de foame.“

Am scâncit când am auzit vocea din minte. Să mor în acea zi sau peste câteva săptămâni – ce alegere îmi oferiseră zeii!

În ultimele șase luni, mă întrebam de multe ori unde erau aceștia. Dacă existau. Dacă avea să li se facă milă și aveau să își folosească magia divină ca să-i ajute pe cei infometați și neînsemnați. Cum ar fi arătat viața mea și a celorlalți care sufereau de foame în nordul acela înghețat dacă ar fi făcut-o? M-am concentrat pe frigul tăios din plămâni și mi-am adunat toată energia pentru călătoria înapoi spre casă.

Drumul înapoi prin pădure mi-a luat mai mult de cinci ore. Am numărat fiecare pas, iar când am pierdut șirul, am luat-o de la capăt iar și iar. Asta a fost tot ce am putut face ca să-mi distrag atenția de la durerea surdă din picioare, gambe și șolduri. De la bășicile care îmi sfâșiau pielea de pe glezne. Mă durea tot corpul și cu greu am reușit să alung gândul că epuizarea și agonia fuseseră în zadar.

Într-un final, coșul de piatră uzată al casei mele s-a ivit deasupra copacilor fără frunze. Am înaintat, fiecare respirație fiind o provocare. Cabana fusese construită de părinții mei înainte să mă nasc. Deși nu-mi aminteam cum arătase la început, era evident că exteriorul ei se uzase în timp.

Acum șase luni, m-am trezit fără să-mi amintesc nimic din primii 19 ani ai vieții mele. Căzusem în pivniță și mă lovisem la cap, așa îmi zisese mama. De atunci, m-am simțit ca o foaie goală care aștepta să fie umplută cu povestea altcuiva.

Din păcate pentru mine, sângele era cea mai aprinsă pată de pe acea foaie. Acel coșmar care se tot repeta nu era doar un vis neplăcut, ci una dintre puținele amintiri care îmi rămăseseră, în ciuda voinței mele. O oroare pe care nu aveam să o uit niciodată, indiferent cât de mult aș fi încercat.

Înainte să intru în cabană, m-am târât până la hambar și am verificat găinile. Ca să deschid ușa, a trebuit să folosesc toată forța corpului meu infometat și tremurând.

Penny m-a întâmpinat cu o serie de cotcodăceli infometate.

– Știi, draga mea, am scâncit.

Am luat găleata din ce în ce mai goală cu cereale aproape înghețate și am împrăștiat puțin pe jos. Raționalizarea era esențială pentru a ține găinile în viață, dar și pentru mine.

– Veniți aici! Am ridicat găinile din cuiburile lor și le-am pus pe podeaua rece a hambarului ca să mănânce. Îmi pare rău. Și mie mi-e foame.

Cu un oftat adânc, am ieșit și am luat-o spre casă. M-am oprit doar ca să strâng mai mult șalul în jurul gâtului. Frunzele uscate trosneau sub tălpile mele în timp ce înaintam. La începutul iernii, ramurile copacilor formau un peisaj brăzdat de linii încrucișate, care se pierdea în depărtare. Pe jos, frunzele erau adăpost pentru creaturile mici care voiau să nu mai tremure de frig. În ciuda singurătății mele – uneori tânjeam după orice, mai puțin după o liniște apăsătoare –, simțeam că locul acela dezolant avea o frumusețe stranie, tăcută.

Niște ramuri au trosnit în stânga mea. Mi-am auzit bătăile inimii în urechi și corpul mi s-a încordat, așteptând. Dar m-am relaxat după ce m-am întors și am văzut o căprioară cu coadă albă alergând în pădure. M-am întrebat cum ar fi fost să am curajul să alerg cu adevărat liberă. M-am întrebat dacă puteam să fac asta vreodată. Nici măcar n-aș fi știut de unde să încep.

O rafală puternică de vânt a plutit dinspre copaci spre poiană. Mi-a înțepat pielea, ca și cum ar fi purtat cu ea cioburi, așa că am grăbit pasul ca să mă adăpostesc de frig.

Odată ajunsă înăuntru, m-am descălțat și am aprins soba cu lemne ca să-mi încălzesc niște supă. Cabana avea o singură încăpere principală, unde erau înghesuite o canapea și un scaun, aragazul și o bucătărie mică, în care puteau să stea și să mănânce doi oameni. Mai era un cufăr într-o parte, în care depozitam mâncarea. Lângă încăperea principală erau două dormitoare mici și o baie. M-am dus să aprind focul de sub cadă. Sub bazinul mare din gresie, tata săpase o mică vatră ce putea fi încălzită în funcție de nevoi. Casa noastră nu era cine știe cine, dar cândva fusese îndeajuns pentru noi patru.

Privirea mi s-a oprit asupra dormitorului mai mare, unde găsisem trupurile neînsuflite ale tatălui și fratelui meu de cinci ani, Phillip și Oliver Gold.

De fiecare dată când îmi aminteam momentul acela, simțeam durerea aceluiași tipăt care îmi sfâșiasse gâtul când îi găsiseram. Nu văzusem decât urmarea. La trei luni după ce mă treziseram fără amintiri, îi găsiseram în patul părinților mei: cu ochii închiși, adormiți, fără semne de teamă pe chipurile liniștite. Nicio îngrijorare nu le marca trăsăturile. Nici urmă de vânătăie pe corpurile lor. Nu existau semne că s-ar fi împotrivit. Fie se întâmplase așa de repede încât muriseră amândoi înainte să înțeleagă ce se întâmpla, fie fuseseră așezați ca să-i găsesc așa.

Tăieturile de pe gâturile lor erau adânci și precise. O execuție făcută cu milă. Dar pe pieptul fiecăruia fusese scrijelit, prin cămașă, câte un X. Un semn sau poate o țintă. Nu știam însă pentru ce.

Am stat lângă vatră și am privit canapeaua din piele uzată. În unele nopți, în săptămânile de după descoperirea cadavrelor, mă trezeam și o găseam pe mama adormită acolo, cu părul căzându-i în cascade în spatele capului. Propria pernă castanie.

Am mormăit și mi-am frecat ochii cu podul palmei. Poate dintr-o dorință alimentată de vinovăție ca să mă pedepsesc – și să distrug una dintre puținele amintiri plăcute pe care le aveam

cu ea –, mi-am amintit ultimul lucru pe care mi l-a spus mama înainte să plece în urmă cu opt săptămâni.

„Aș renunța la tine ca să-mi primesc băiatul înapoi. M-am săturat să fiu oaza ta protectoare.”

Nu era singura. Și eu aș fi făcut schimb de locuri cu el într-o clipă.

„Tu ar fi trebuit să fii în locul lui.”

M-am cutremurat din cauza vocii interioare răutăcioase care insistă să-mi amintească asta. Am intrat în baie și am tras perdelele. Din ce știam eu, nu mai locuia nimeni în apropiere de cabană, dar nu puteam să scap de teama că eram urmărită. Ca și cum cineva mă așteptase.

Am alungat gândul acela și m-am oprit ca să mă dezbrac în fața oglinzii sparte care atârna strâmbă pe perete. Din ce îmi puteam aminti, pielea mea palidă avusese odată culoare, însă cu timpul dispăruse acolo, în sălbăticie. Acum rămăsese doar rozul aprins al obrazilor mei aproape degerați după ce stătusem nouă, nu, zece ore în ger. Niciodată nu îmi urăsem reflexia, dar m-a cuprins o tristețe devastatoare când mi-am văzut liniile scheletice ale corpului. Eram fragilă și plată în locurile unde cândva se arcuiseră forme puternice, sănătoase – la piept, șaolduri și coapse. Însă, din motive pe care nu le înțelegeam, mama mă asigurase că era înțelept să-mi mențin silueta suplă.

„Delicată și ușoară, Ary. Orice altceva e nepotrivit.”

Părul meu lung și blond-argintiu era încălțit la vârfuri și avea nevoie urgentă de o tunsoare. Niște șuvițe evadaseră din coada împletită, încadrându-mi fața. Pistruii șterși îmi acopereau obrazii și se revărsau peste podul nasului. Ochii mei verzi erau injectați din cauza epuizării.

Mi-am privit reflexia în timp ce îmi plimbam degetele peste cicatricea mică de deasupra inimii. Mai jos, pe abdomen, era un zâmbet șters, pe orizontală, urma unei operații pe care o suferisem în copilărie – o excrescență care trebuia scoasă, potrivit mamei mele. Însă cicatricea de pe piept era mai proeminentă. Mereu o numisem

cicatricea mea misterioasă, deoarece mama nu știa de unde provenea. Sau poate că doar alesese să nu-mi spună.

Cicatricile în sine nu mă deranjau, ci faptul că nu aveam amintiri ca să le pot explica. Poate că așa fi găsit putere în ele dacă mi-aș fi amintit cum suportasem durerea.

Am privit flăcările care ardeau sub cadă, tânjind să simt căldură. De obicei, lăsam focul să ardă mai mult decât era cazul, dar așteptam cu nerăbdare să simt apa fierbinte. Era destul de fierbinte ca să doară, dar nu îndeajuns încât să mă jupoaie.

Mă făcea să simt ceva, mă ancora în prezent și mă ajuta să respir mai ușor.

M-am urcat în cadă și am lăsat apa să mă cuprindă. Pe frunte aveam broboane de transpirație și îmi simțeam picioarele arzând. Am suportat căldura până ce mi-am simțit corpul relaxându-se. Fiecare mușchi din corpul meu era obosit, așa că mi-am lăsat capul pe spate, copleșită de epuizare.

Când m-am trezit, lumânările pe care le pusesem pe geam se stinseseră și apa îmi curgea pe trupul gol cu o răceală sinistă.

M-am șters, m-am îmbrăcat în cămașa de noapte și m-am întins pe patul din pături pe care îl improvisasem pe jos, lângă vatră. Eu și Oliver stătuserăm în dormitorul mai mic, dar, de când murise, îmi era greu să dorm într-un pat pe jumătate gol. De fiecare dată când încercasem, degetele mele mângâiau locul unde fusese odată corpul lui mic, ghemuit lângă mine. Am încercat să mi-l imaginez acolo, dar gândurile mele se duceau prea departe și, în loc să găsesc confort, mă loveam de fantome.

Câteva ore mai târziu, un sunet mai puternic decât vântul care se văita m-a trezit din somn. M-am ridicat, întrebându-mă dacă se întorsese mama. Slabe șanse, dar cine știe?

În clipa în care m-am ridicat, o bătaie puternică în ușa mi-a trezit la viață picioarele amorțite și înghețate.

– Ary, știi cine e!

Am dat păturile de pe picioare, m-am ciupit de coapsă și am așteptat să văd dacă aveam halucinații. Nu mai auzisem vocea ascuțită, aspră și indignată de câteva luni bune.

Mai devreme avusesem impresia că mă privea cineva. N-ar fi trebuit să-mi ignor intuiția.

– Știu că ești acolo! Nu te prefac că nu mă auzi!

– E imposibil, am șoptit.

Mi-am lipit urechea de ușa din față și am așteptat să vorbească din nou, doar ca să demonstreze că nu halucinam.

– Ary, deschide ușa asta afurisită!

Un ghem încordat de furie a început să mi se formeze în stomac. Chiar avea impresia că putea să se întoarcă de parcă nu plecase niciodată? După tot ce se întâmplase? Mi-am ținut mâna pe clanță și am înghețat, aerul rece strecurându-se pe sub ușa spre tălpile mele goale, înțepându-mi pielea.

– La naiba, Ary! Înțeleg dacă mă urăști, dar e al naibii de frig! Am rămas fără mâncare și rom și nu mă deranjează să distrug ușa asta afurisită cu un târnăcop...

Am deschis ușa și m-am trezit uitându-mă la chipul furios, hotărât, luminos și frumos al singurei mele prietene adevărate – Gemma Tremaine.

Capitolul 2

Gemma se maturizase în ultimul an. Pielea ei precum mahunul părea o idee mai închisă și mai bătută de soare. Asta m-a făcut să cred că fusese în sud. Soarele nu prea se arăta atât de departe în nord, mai ales acum, când iarna era aproape.

Mi-am amintit de buclele ei de culoarea abanosului ciufulițe de la vânt. Acum erau mai lungi și strânse într-un coc lejer și haotic. Șuvițele rebele îi încadrau obrajii înalți și ochii uimitori precum chihlimbarul.

Gemma era o forță a naturii neobosită și cu gura spurcată. Părinții mei o primiseră cu brațele deschise în casa noastră când venise dintr-unul din satele vecine. Cu toate că îmi aminteam doar o lună petrecută cu ea, fusese îndeajuns ca între noi să se lege un atașament mai puternic decât orice legătură avută cu părinții mei.

Gemma avea 24 de ani – era cu patru ani mai mare decât mine. Îmi arătase ce fel de foc putea să aprindă o femeie cu limba. În timpul acelei luni, îmi spusese povești despre lumea noastră. Fiecare era o minune pentru mine, cu atât mai mult cu cât părinții mei nu vorbeau niciodată despre istorie și călătorii sau despre lumea care se întindea dincolo de acea pădure.

Cu câteva săptămâni înainte ca Phillip și Ollie să moară, Gemma ne părăsise ca să caute „alte condiții de trai“.

– Aici erai!

A întins un picior ca să blocheze ușa, înainte să i-o închid în față. Nu aveam de gând să o las afară. Dar nici nu voiam să o las imediat înăuntru. Merita asta.

Încă încercam să-mi revin după șocul revederii cu Gemma, în timp ce ea încerca să treacă pragul. Însă nu m-am mișcat, spre iritarea ei.

– Ary, spune-mi că glumești! Lasă-mă să intru!

– Nu.

– Nu? a repetat ea, făcând ochii mari, șocată.

– Nu, am zis.

Însă Gemma și-a lăsat și mai mult greutatea pe ușă.

– Am zis că nu poți să intri.

– Ary...

– Ce vrei?

A bombănit ceva neinteligibil și, cu destulă forță ca să mă dezchilibreze, a intrat în casă.

– Ai devenit o gazdă așa de plăcută, Ary!

Și-a șters ghetele pe podeaua goală, dându-și arbaleta jos de pe spate și punând-o pe scaun. Iritarea mi-a ars gâtul. Tocmai curățasem podeaua cu o zi în urmă, din dorința disperată de a controla...
ceva.

– Mulțumesc pentru primirea caldă. Auzi la ea: *ce vrei?* a repetat, pufnind.

Apoi s-a îndreptat către vechiul bufet cu băuturi al tatălui meu, analizându-i conținutul.

– Nu ești prea copleșită de opțiunile de aici, nu-i așa?

– Aș putea spune același lucru despre tine.

Corpul Gemmei era curbat, definit, puternic, dar îmi dădeam seama că era obosită. A zâmbit, dar asta nu i-a ascuns cearcănele. În plus, era evident că nu se spălase de câteva zile. Duhnea puțin.

– Nu neg asta.

A deschis cufărul și apoi l-a închis.

– N-am mai băut de când m-am oprit în Albertha, acum două zile. Deci îți imaginezi că sunt moartă de sete.

Am ridicat un pahar umplut pe jumătate cu apă și i l-am întins, deși știam că nu voia apă. Chiar și așa, l-a luat, analizându-mă.

– Încă nu mi-ai zis de ce ești aici, i-am spus.

– Păi...

– Sau de ce ai plecat când aveam nevoie de tine.

A făcut brusc o pauză, cu paharul ridicat la buze. A mijit ochii.

– Dacă ai impresia că a fost alegerea mea să plec, înseamnă că nu m-ai cunoscut niciodată.

Mama mea afurisită!

– Te-a forțat să pleci? am întrebat-o, indignată.

Gemma a încuviințat, apoi a pufnit.

– A spus că aveam gura prea mare. E aici?

– Nu.

– Nu sunt surprinsă. Când a plecat?

– Acum opt săptămâni.

– Opt săptămâni? a icnit Gemma. Pe toți zeii!

S-a rezemat de masă, așteptând să detaliez.

– Am găsit... ceva, i-am zis. Nu știam dacă trebuia să dezvălui conținutul biletului de la care pornise ultima noastră ceartă: Și am confruntat-o cu privire la asta.

– Foarte bine. Sper că ai pus-o la punct.

Și-a țuguat buzele și m-a analizat.

Când locuia cu noi, Gemma încercase să cultive în mine o doză din propriul ei zvâc, însă sfidarea și agresivitatea nu îmi veneau natural. Spunea că eram prea timidă, periculos de timidă. Gemma dorise să mă învețe să lupt, dar nu avuseserăm mult timp la dispoziție și nici prea multe ocazii înainte să dispară din viața mea.

– Nu cred că se mai întoarce, a zis Gemma.

Am simțit cum mi se strânge inima. Știam că avea dreptate, dar m-a durut s-o aud verbalizând asta.

– Așa mă gândeam și eu, dar de unde știi?

Și-a țuguat buzele, dar n-a răspuns.

– Nu pari prea devastată.

– Sunt furioasă, nu devastată, i-am zis, încrucișându-mi brațele la piept. Și nu-mi evita întrebările! De ce ești aici? Mi-am scărpinat cotul doar ca să-mi țin mâinile ocupate. De ce acum?

– Nu trebuia să stai singură opt săptămâni blestemată! a șuierat. Inițial, am primit ordin să mă întorc peste două săptămâni, nu acum – fix după ce împlineai 20 de ani –, dar perioada s-a schimbat.

– Cine ți-a dat ordinul?

– Elowen nu trebuia să plece, a zis fără să-mi răspundă la întrebare. Trebuia să stea cu tine, dar femeia aia face doar ce vrea.

– Trăiește.

– Din ce știi, da, a încuviințat Gemma.

Am oftat și au început să-mi tremure genunchii de ușurare, așa că m-am așezat în fața Gemmei. Eu și mama nu ne despărțiserăm în cei mai buni termeni. Legătura dintre noi fusese mereu slabă și poate că nu aș fi plâns prea mult la moartea ei. Dar asta nu însemna că i-o doream.

– Trebuie să-ți arăt ceva, i-am spus.

Am desfăcut biletul de la S și l-am pus în fața ei. Era mototolit și rupt la colțuri după ce stătuse în buzunarele mele de când îl găsisem. Ca pedeapsă pentru că eram singurul copil încă în viață al familiei Gold, mă forțasem să-l citesc în fiecare zi.

Gemma s-a uitat la el mai puțin de o secundă, apoi l-a acoperit palma și l-a strâns în pumn.

Nu știam de ce păstrasem biletul ăla afurisit. Poate ca să nu uit ziua când l-am găsit, așa cum am uitat o groază de lucruri. Îmi aminteam luciul întunecat al cerului, teama pe care am simțit-o când am coborât scara șubredă către pivnița mică de sub casă. Genunchii mei protestau din cauza pietrișului, când am ingenuncheat în fața celor trei cutii cu lucrurile fratelui meu mai mic.

La câteva săptămâni după ce fuseseră uciși Phillip și Ollie, m-am dus în pivniță ca să iau un borcan cu gem. Când am vrut să ies, am observat colțul unui bilet mic cu margini uzate ieșind dintre două cărți vechi pentru copii ale lui Ollie. L-am văzut numele scris de mână mamei și nu am putut să nu-l citesc.

Mi-am înghițit emoțiile și l-am desfăcut.

S,

Oliver are pneumonie. Ary are aceeași răceală care a provocat boala. Trimite, te rog, ajutor sau adu chiar tu provizii. Am nevoie de tine.

Elowen

Niște provizii au apărut în mod misterios la ușa noastră în săptămâna când eram amândoi bolnavi. Atunci nu mă gândisem prea mult la asta, dar m-am întrebat dacă altcineva – poate chiar acest S – trimisese acele provizii.

O întrebasesm pe mama despre acel bilet. Răspunsul ei fusese scurt și rece.

„Știi tot ce trebuie să știi. Punct.”

M-am încruntat când mi-am amintit asta. Ochii aceia căprui-verzui nu fuseseră niciodată un refugiu matern, cel puțin pentru mine. Un foc protector și plin de iubire ardea în ei pentru Oliver, dar apoi se umpleau de o indiferență rece când erau îndreptați spre mine.

Am clipit, parcă încercând să vărs lacrimile care nu căzuseră niciodată pentru Elowen Gold.

– Știi cine e? am întrebat-o pe Gemma.

A luat o gură de apă și mi-a evitat privirea plină de rugăminți. I-am luat paharul din mâini ca să nu aibă de ales și să se uite la mine.

– Gemma, cui îi e adresată scrisoarea?

– La naiba cu Elowen, pentru că m-a lăsat pe mine să mă ocup de treburile ei murdare! A oftat reticentă și apoi m-a privit în ochi. În privirea ei se citeau curiozitatea și mila, lucru care mă irita. Mi-a făcut semn să îi dau înapoi paharul cu apă. Te-ai întrebat de ce era Phillip bețiv?

Mama nu spusese niciodată că m-ar fi învinovățit pentru faptul că Phillip bea. Dar nici nu era nevoie s-o facă. Expresia melancolică pe care el o avea mereu în prezența mea îmi dădea de înțeles că îl bântuia ceva din mine, iar mama ura asta. Mă ura *pe mine*.

– Bineînțeles că m-am întrebat, i-am răspuns încet, îndreptând paharul spre ea.

– Te-ai întrebat vreodată de ce nu semeni cu el?

Mi-am privit mâinile. Tata și fratele meu mai mic aveau pielea ciocolatie și păr alb-cenușiu, în contrast cu pielea mea palidă și părul argintiu straniu.

– Nu semăn nici cu Elowen.

Mereu îi invidiasem părul șaten uimitor, pomeții înalți și ochii căprui-verzui.

– Asta pentru că arăți ca tatăl tău, mi-a zis în timp ce degetele ei dansau pe masa mică din stejar. Cu tatăl tău adevărat.

Am înghițit cu noduri și mi-am frecat mâinile ca să domolesc frigul ce-mi cuprindea degetele, frig care nu avea nici o legătură cu temperatura aerului.

– S? am întrebat, abia șoptind.

– Simeon. Simeon Whitlock.

Parcă mai auzisem numele ăsta. O dată sau de două ori, tatăl meu – *Phillip* – și mama vorbisera despre el când aveau impresia că nu eram atentă. Ceva legat de dorințele lui, de ordinele lui, și că nu era momentul potrivit.

– Mama a avut o aventură?

Gemma a încuviințat, cerându-și scuze.

Mă așteptam să simt mai multă furie decât simțeam de fapt, dar o parte din mine bănuia deja asta. Phillip mereu păruse detașat, iar între noi nu existase niciodată o legătură puternică. Cu toate astea, mereu mă considerase copilul lui și sora lui Oliver.

Dar acum realizez că detașarea lui... Probabil îi aminteam de iubitul mamei mele.

– Și Ollie?

– A fost al lor. Al lui Phillip, a răspuns ea.

Mi-a amorțit gâtul. Măcar eu și Ollie avuseserăm aceeași mamă. Era fratele meu. Mă puteam agăța de asta.

Însă mama avea dreptate. Eu ar fi trebuit să mor în ziua aia.

Ideea că fusesem *a lor* fusese un fir care mă legase de ambii mei părinți. Până acum.